

holte in het midden een papier, geel als was, 't zij door den tijd, dat het opgesloten had gelegen, of door de inwerking van het eikenhout.

Nieuwsgierig keek Manes het in, doch het verbleekte schrift was voor hem nagenoeg onleesbaar. Eerst na herhaalde pogingen, spellen en overspellen kwam hij tot het besluit dat hier een document van groot gewicht in zijn handen was gevallen.

Het papier bevatte de mededeeling, dat zekere Johannes Singels tijdens de Fransche Revolutie eene aanzienlijke som had verborgen in den kelder van een nauwkeurig aangeduid huis, eigendom van het weeshuis. Verder stond er op, dat hij deze mededeeling aan het beeld van den Evangelist Lukas toevertrouwde voor het geval hij het niet zou kunnen zeggen aan zijn zoon die op dat oogenblik in Duitschland vertoefde.

Zoo was het dat Singels bij mijn ouden vriend was gekomen, dat hij hem zijne geheele treurige geschiedenis had verhaald, en toestemming had verzocht om te mogen graven naar het eigendom van zijn over- of betovergrootvader.

Er werd over gesproken in de commissie van Regenten. Het huis was verhuurd aan een der regenten zelf; deeling der som tusschen vinder en

eigenaar van den grond werd niet verlangd, aangezien Singels niet vinder maar blijkbaar rechthebbende was; en zoo werd dan de bedoelde toestemming verleend, hoewel men betwijfelde of er iets zou worden gevonden. Voor ongeveer dertig jaren was namelijk het geheele huis afgebroken geworden en opnieuw opgebouwd, al bestond er kans dat de kelder onveranderd was gebleven.

De nadere aanwijzingen maakten het zoeken licht, en weldra kwam een Keulsche pot te voorschijn, ruim voorzien van goud- en zilvergeld; benevens sieraden in die metalen.

„.... keerde zich zijn woede al dadelijk tegen het beeld.”